

Autor: Andrew Joyce

*Meine Ruh' ist hin,
Mein Herz ist schwer.*

Faust, Wolfgang von Goethe

Koncem osmnáctého století se v německé literatuře objevila prudká reakce proti osvícenskému duchu objektivismu a domnělé racionality. Pro buičské literární a hudební hnutí, vymezující se proti těmto tendencím, se vžilo označení *Sturm und Drang* („Bouře a vzdor“) kvůli významu kladenému na krajní emoce a individualismus coby ztělesnění evropského ducha. Mezi klíčové osobnosti hnutí se počítají géniové jako Goethe, Herder a Lenz – mladí muži, kteří se svými životy i dílem vzepřeli konvencím úzkoprsé společnosti. Badatel David Hill píše, že „spisovatele ze *Sturm und Drang* poháněla touha postavit se estetickým a morálním hodnotám společnosti, která se dle jejich mínění stávala drtivě nesvobodnou.“ 1]

„Když člověku shoří dům,
zapomene i na oběd. – Ale později
ho sní – na spáleništi.“ Friedrich
Nietzsche

Jedním z nejrozhodnějších „objevů“ hnutí bylo odmítnutí vnějších forem národní identity – bezbarvého byrokratického „občanství“ a zvyků – ve prospěch německé *Innerlichkeit* (niternosti) a *Kultur*. Byla to vzpoura proti tendenci Evropanů chytit se do sítě utkané vlastním talentem k efektivitě a organizaci. Na nejzákladnější úrovni se jednalo o zavržení dvorského systému a vyzvednutí důležitosti národa (*Volk*). Hill popisuje hnutí jako „projev rozhořčení podobou kultury, jevící se jako povrchní a cizí a touhou nalézt alternativní, autentičtější hodnoty mezi prostým lidem a v přírodě.“ 2] Nepochopení a frustrace jsou nejčastější zkušeností postav děl počítaných ke *Sturm und Drang*, v první řadě v reakci na omezení kladená jednotlivci společností s jejími zákony a módou.

Debaty o německé „uprchlické“ krizi s mými přáteli z Erlangenu mě vedly k hlubšímu zamyšlení nad otázkami nepochopení, „bouře“ a krize nesvobodné a špatným směrem se ubírající společnosti. Děsivou skutečností je, že se dnes celý Západ octl pod rychle zesilujícím náporům barevných imigrantských hord. **Nedělejme si žádné iluze: brány byly prolomeny a vlna barevného přílivu do našich zemí bude s ubíhajícím časem sahat stále výše.** Už dnes slyšíme o největším přesunu populací od 2. světové války, jde ale o dokonce ještě důležitější změny. Přesuny obyvatel během a po válce byly z velké části vnitroeuropskou záležitostí – dnes jsme však svědky dosud největšího pohybu Neevropanů směrem na náš kontinent. Když vezmeme v potaz podobný osud novějších Evropany osídlených území – USA, Kanady, Jižní Afriky a Austrálie – získáváme obraz současné vlny

coby začátku konce evropského člověka. Právě toto – a nikoliv nějaká hypotetická budoucí katastrofa či kolaps – se stalo největší otázkou dějin naší rasy. Nastala hodina, kdy můžeme přijít o všechno.

Už teď (srpen 2015) dosáhl počet Afričanů, kteří dosáhli italských břehů, 300% znepokojivého čísla roku 2013. **Napříč Západem politici nadále veselou lžou důvěřivým voličům, a uklidňují je prázdňnými sliby o zpomalení či větší selektivě imigrace.** Náměsíční američtí běloši ochotně znovu a znovu volí zástupce systému, který mezi lety 1950-2010 snížil jejich podíl na obyvatelstvu země z 89.5% na 63.7%. Naivní Britové se chovají totožně k politikům, kteří umožnili nárůst roční neevropské imigrace z 19 000 v roce 1991 na 290 000 v roce 2013- tedy **vzestup o 1426%**. Zmanipulovaní Švédové nepřestávají volit reprezentanty systému, který vpustil do země cizí obyvatelstvo, představující nyní nejméně 27% švédské populace. Oblouznění Dánové hlasují pro politiky, kteří umožnili mezi lety 1994 a 2014 nárůst neevropské imigrace o více než 183%. Podvedení Holanďané, kteří měli dle slibů ze 70. let dočasně hostit gastarbeitery, dnes musejí kalkulovat s **permanentní (a rostoucí) barevnou složkou populace**, tvořící asi desetinu obyvatel země. Pomýlení bílí Australané dovolili **uměnění svého podílu na obyvatelstvu nejmenšího kontinentu z 90% před několika dekadami na dnešní asi tři čtvrtiny.** A podvedení kanadští běloši vpustili do země tolik „viditelných menšin“, že v Kanadě už dnes představují **asi 20% populace.**

Evropané zdá se nedokáží změnit své voličské návyky a tím méně pak vnímat celý politický systém coby od základu zkompromitovaný. V jedné ze svých úvah o instinktech Friedrich Nietzsche kdysi poznamenal: „Když člověku shoří dům, zapomene i na oběd. – Ale později ho sní – na spáleništi.“ Účinnost politického systému Evropanů shořela na prach, ti však přesto na rumišti bez stínu povědomí pokračují v obědě. Vracejí se za plenty v sisyfovském kolektivním úsilí, odsouzeném k nekonečnému a opakovanému nezdaru. **S každým hlasem podepisují rozsudek smrti oné hrstky potomků, které se rozhodli zplodit.**

Nikde se tato hrůza neodvíjí palčivěji než v kolébce *Sturm und Drang*. Přes 16 milionů lidí na německém území – více než pětina – není etnickými Němci. Německo přijímá **více barevných imigrantů než kterákoliv jiná země EU.** Jen za posledních 12 měsíců nabobtnal počet imigrantů v Německu o 3,7%. Předpokládaný počet uprchlíků, kteří se letos mají usídlit v Německu, dosahuje dvojnásobku loňské cifry, což znamená, že do Goethovy domoviny dorazí do konce roku takřka **půl milionu Afričanů** a lidí ze Středního Východu. A přesto ani tato děsivá čísla nejsou tou nejhorší částí německého problému.

Oddaní stoupcí sebevražedných tendencí

Jak velice dobře víme, Západ se stal už před drahnou dobou terčem neúprosné kritiky. **Jeho odkaz byl pohaněn, jeho národy povzbuzovány k sebenávisti a jeho genetické a kulturní zachování a budoucnost označeno za nelegitimní.** Žádnému kmeni Evropy se však nedostalo tak důkladného ponížení jako Němcům. Tomuto starobylému a slovnému národu nyní zvoní umíráček. „Pyšní“ se **nejnižší porodností na světě**, a zatímco se temné hordy valí přes Otčinu, jen v příštích patnácti letech dospěje šest milionů Němců do důchodového věku.

Nestydím se přiznat, že ve mně tento vývoj vyvolává silné emoce. Ztráta tohoto umírajícího kmene nebude mít dopad jen na budoucnost evropské rasy, ale i osud celého světa. Richard Lynn v rámci svého výzkumu zjistil, že Němci mají **nejvyšší inteligenci ze všech Evropanů** a patří v této charakteristice k celosvětové špičce. Genetický potenciál tomuto nevyčerpatelně kreativnímu kmeni umožnil překonat v první polovině minulého století dvě po sobě jdoucí nesmírně drtivé porážky i nelítostnou okupaci a ztrátu území. Přes tyto nesnáze Německo vytrvalo a vytvořilo jedno z nejsilnějších hospodářství na planetě. **Definitivní porážka Německa však nenastane následkem odejmutí hmotného kapitálu země, ale neschopností zachovat kapitál genetický, který za úspěšnou tvorbou toho hmotného stojí.** Do roku 2060 se počet obyvatel země sníží natolik, že některé recesí zasažené oblasti na východě spolkové republiky budou muset uzavřít obchody, zdravotnická centra a omezit provozování veřejné dopravy. Řada menších měst v Sasku, Braniborsku a Pomořansku už začala vytvářet plány na postupný „útlum“ a nakonec úplné uzavření. Kdysi životem kypící centra německého génia a píle ustoupí katastrofě spouště a vyplenění.

Zatímco se chřadnoucí Německo zmítá pod Bouří a vzdorem svého nadcházejícího vyvlastnění, dopouštějí se na něm zrady mnozí z jeho vlastních řad. **Patologický altruismus, kterým jsem se už dříve zabýval, zažívá nebývalý boom.** Osmadvacetiletá Berlínka Mareike Geilingová zřídila webovou službu *Refugees Welcome*, která ubytovává čerstvě příchozí Afričany u mladých Němek a Němců. Dosud se v rámci RW podařilo umístit 63 cizinců po městech v celém Německu. Celý projekt začal tím, že se Geilingová rozhodla

nabídnout svůj pokoj „kamarádovi kamaráda“, který „uprchl“ z Mali. Její odůvodnění vzniku služby ukazuje na vysokou míru indoktrinace: „Vždycky říkám lidem, že uprchlíci mají stejné problémy a zájmy jako my; musejí spát, jíst a sprchovat se.“ Takto indoktrinovaným lidem tedy stačí, aby „uprchlíci“ spali, jedli a sprchovali se, aby „byli jako my“. Jak nízko se dnes nacházejí kdysi hrdé standardy *Volk a Kultur*! A jelikož jde o „lidi jako my“, snaží se program zajistit financování výloh ze sociálních programů, kdykoliv je to možné, a skrze *crowdfunding* patologickými bělochy, pokud jsou ostatní možnosti vyčerpány. **Slogan „Refugees Welcome“ (Uprchlíci vítejte!) se stal i obchodním artiklem, který nyní zdobí záplavu zboží od kšiltovek, triček a tašek – k dispozici těm, kteří chtějí signalizovat svou módní touhu zničit svou domovinu.**

*Bělošský patologický altruismus
potkává kapitalismus*

Skutečně, můžeme se vůbec divit tomu, že Afričané proudí do Německa? Došlo snad někdy v dějinách k invazi či demografickému nahrazení, které bylo přivítáno s tak dokonalým vychováním? Vždyť jediná věc, kterou Němci zatím nedělají, je rychlejší vymírání.

Rasovým realistům přijde podnik slečny Geilingové nanejvýš riskantní. Mladí imigranti páchají v Berlíně násilné zločiny v přinejmenším **třikrát vyšší míře** než jejich němečtí vrstevníci. Neměli bychom zapomínat, že Geilingová patří ke generaci odchované televizí a sociálními médii na dietě liberálních lží o rase a etnicitě. Proto také trpí podobnými iluzemi jako **mladá britská studentka žurnalistiky**, která se vydala do „utečeneckého“ tábora v Calais, aby

s velkou účastí popsala strádání jeho obyvatel. Dostalo se jí bleskového úvodu do rasového realismu, když ji nebohé oběti západního útlaku vystavily dle policejní zprávy „skupinovému znásilnění obzvláště brutální povahy.“ Než se podobného rychlokurzu dostane i Geilingové, maluje si v médiích, jak její iniciativa pomůže „uprchlíkům“ k integraci a osvojení si jazyka a otevře německým hostitelům oči – aby uviděli, že uchazeči o azyl „jsou lidé jako my.“ „Máme za to, že to obohacuje obraz utečenců,“ prohlásila neironicky. Statistiky zločinnosti jej obohacují dostatečně, *fräulein*. S navýšením počtu „utečenců“ v Německu došlo i k navýšení ohlášených znásilnění a sexuálních útoků – podobně jako v dalších evropských zemích.

Patologický altruismus se však neomezuje pouze na německé mladé, národu totiž rozhodně nechybí jeho pseudokonzervativci (*cuckservative*). Jako vynikající příklad poslouží „konzervativní“ politik Martin Patzelt ze strany CDU kancléřky Merkelové. Patzelt ubytoval dva eritrejské uprchlíky ve svém domě, kde jim jeho manželka uklízí a vaří, zatímco on se jim snaží najít práci. Eritrejci u něj jsou už měsíc – a nezdá se, že by se chystali k rychlému odchodu. Místní zaměstnavatelé dali Patzeltovi najevo, že jelikož Eritrejci *sprechen nicht Deutsch*, nejsou na pracovním trhu příliš použitelní. Ostatně se nejedná o první projev Patzeltova šílenství. Loni tento xenofil napsal otevřený dopis předákovi Zelených Hansi-Christianovu Ströblemu, v němž navrhoval ubytování uprchlíků v domovech německých občanů coby lepší možnost než zřizování speciálních hostelů. Jelikož zdá se ne všichni Němci přišli o rozum, začaly Patzeltovy brzo chodit anonymní výhrůžky smrtí, a tak byl nucen omezit svou maladaptivní pohostinnost na vlastní domácnost.

Pseudokonzervativce Patzelt poskytuje služby své manželky dvěma Eritrejcům

V projevu dost možná posledních záchvěvů německého etnonacionalismu se v poslední době vyrojila celá plejáda protestů a zoufalých akcí směřujících proti přílivu cizinců. Došlo k významnému nárůstu útoků na hostely cizáků a v saském městě Freital se každý večer konají protesty proti zřízení „hotelového domova“ pro migranty v tamějším hotelu Leonardo.

Tyto kroky pochopitelně nejsou demokraticky schválené. Starosta města ležícího poblíž Drážďan se o vybudování druhého největšího ubytovacího centra v Sasku dozvěděl **teprve dvě hodiny předtím**, než autobusy začaly přivážet tucty imigrantů. Zděšena pouhou možností německých občanů, organizujících se na svou obranu, vyhlásila policie rychle (dosud platný) stav pohotovosti bezprostředně poté, co v reakci na invazi vznikla **skupina „Freital se brání“** („Freital wehrt sich!“) V zoufalé snaze zabránit výrobě stínítek na lampy z kůže nebohých „běženců“ chrání asi 300 migrantů uvnitř hotelu třímetrový plot s ostnatým drátem a nepřetržitá přítomnost policie.

Zatímco ve Freitalu se musejí lampy obejít bez stínítek, tmavé hordy vyvolávají soucit patologických, zženštilých a „maladaptivních“ Němců. Nikdo si nepřipouští, že snědí noví hosté hotelu Leonardo možná „stísněním“ v uzavřeném prostoru se saunou a posilovnou (a mnoha dalšími přepychovými výdobytky, za nimiž se do Evropy vydávali), možná až tolik netrpí. Všechno ostatné platí němečtí daňoví poplatníci.

Dvanácti stům německých daňových poplatníků, kteří každou noc protestovali proti africké invazi, se takto delikátního zacházení nedostalo. Na občany Freitalu znepokojené invazí se snesl přívál hanlivých jmen a byli vykresleni coby „nacisté“ a „rasisté.“ Na místní lidi – z nichž někteří mají v oblasti kořeny sahající mnoho staletí do minulosti – se nyní vztahuje zákaz vycházení a **přiblížení se k hotelu**. Stovky podivných příznivců módních společenských trendů a lidé z prostředí Antify dostali na druhé straně volné pole působnosti, aby zaplavili městečko a vyjádřili „solidaritu“ se šlechetnými hosty hotelu Leonardo. Tito příznivci invaze na freitalské autobusové zastávky vylepují plakáty hlásající: „*Kein mensch ist illegal,*“ či „*Náckové potajmu jedí falafel.*“ Podobně jako u „Refugees welcome“ na sebe nenechalo dlouho čekat ani komerční využití: „hipsterští“ zákazníci si mohou zakoupit trička a další zboží s tímto potiskem.

*„Nikdo není ilegál“.
Další patetický,*

samolibý exemplář zženstílé levice.

Opuštění úřady a odsouzení jednolitou masou etnomasochistické módě podléhajících soukmenovců bez pomoci čelit *Bouři a vzdoru*, se museli skuteční Němci uchýlit k zoufalým opatřením – etnická sebeobrana se však na Západě stala nepřipustnou, a nikde to neplatí zřetelněji než v Německu. V únoru byl stíhán 39 letý muž kvůli tomu, že zapálil neobydlenou budovu v Eschebergu, z níž se měla stát ubytovna pro žadatele o azyl. K činu se přiznal s vysvětlením, že chránil svou rodinu před šesti Iráčany, kteří se do budovy měli dalšího dne nastěhovat. I když byl skutek vykreslen jako projev slepé nenávisti, jednalo se o sice zoufalý, ale promyšlený (ujistil se, že v budově nikdo není) akt v reakci na epidemii případů znásilnění německých žen *Asylsuchenden* (viz [zde](#), [zde](#), [zde](#), [zde](#), [zde](#), [zde](#) či [zde](#) jen pro pár příkladů). Věk obětí se široce různí – od školaček až po nevidomé penzistky. Protesty proti usídlování imigrantů mají přímou spojitost s ochranou místních dívek před tzv. žadateli o azyl. **Tato ochranná opatření vyvolala protidemonstrace jedinců očividně na štíru s maskulinitou či jakýmkoliv zájmem o ochranu vlastních žen i země.**

Jakýkoliv organismus, který si žárlivě a účinně nechrání zdroje a výhradní reprodukční přístup k samičkám v evolučním boji rychle prohrává. Pseudokonzervativní (*cuckservative*) mem, a obecněji celá analogie s podváděním, se natolik mohutně rozšířil proto, že osvětluje zásadní pravdu o současné krizi skutečných Evropanů. **Boj se totiž neodehrává jen mezi Evropany a cizími skupinami, s nimiž jsme nuceni soupeřit. Ne, větším konfliktem je vnitřní zápas, občanská válka mezi Evropany, kteří chtějí uspět v existenčním boji a těmi, kteří rádi a bez odporu nechají své dějiny i geny vymizet z povrchu zemského.**

V tomto ohledu se náš boj velice výrazně liší od předchozích historických epoch. Často v bílém hnutí slyšíme o nezbytnosti osvěty mas ohledně nebezpečí imigrace, rozsahu a povahy židovského vlivu a klíčové důležitosti ochrany našich genetických zájmů. Jistě, žádnému z našich argumentů se nedostává spravedlivého slyšení nebo dostatečně početného publika. Zároveň se však skutečná záplava informací stala snadno přístupnou komukoliv s chytrým telefonem. Nikdy předtím nebyly pozice bílého etnonacionalismu tak dobře podloženy, zdokumentovány, nabídnuty veřejnosti a připraveny k růstu. My všichni jsme si sem cestu našli – a ostatním nic nebrání nás následovat. **Musíme si nalít čistého vína a přiznat, že drtivá většina Evropanů si je vědoma demografického kolapsu a svého nahrazování Neevropany. Skutečným rozdílem mezi dneškem a minulostí je imunizace současné generace před dopadem těchto argumentů i reality samotné. Byli imunizováni tím způsobem, že si dokáží uvědomit probíhající genocidu vlastní skupiny, díky indoktrinaci však tento vývoj vítají.**

Homolice je fascinujícím produktem evoluce. Nesmírně pomalý druh se dokáže krmit rychlými a hbitými rybkami pomocí do okolní vody jako zbraně uvolňovaného inzulinu. Když poklesne

hladina cukru v krvi kořisti a ryba se následkem toho pohybuje velice pomalu, může ji bez velkého spěchu homolice spořádat. Podobně byl do organismu evropské kultury vpraven ideologický toxin, zkreslující a zpomalující vnímání skutečnosti velkého počtu budoucích obětí etnického nahrazení a vyhynutí. S naší imunitou tomuto smrtícímu koktejlu a s dosud ne zcela zdokonaleným protijedem můžeme jen přihlížet, jak oblouznění slepě pochodují bestii přímo do chřtánu. Často se setkávám s mladými levicově orientovanými přáteli, kteří projevují veliké rozhořčení kvůli problémům jako nezaměstnanost nebo neschopnost dosáhnout životních cílů. Nemohou „najít práci,“ „dobrou ženu,“ nemohou „si dovolit rodinu“ a „jejich životy postrádají smysl.“ V mnoha ohledech jsou učebnicovými příklady „rozhněvaných mladých mužů.“ Co nejjednodušeji se jich ptám: Kdo otrávil vaše prostředí?

Jejich rozhořčení by je mělo pohánět k hledání skutečné alternativy a postavit je do čela skutečné revoluce. A přesto se dostali pod vliv kulturních toxinů kolem sebe. Přidávají se k nesmyslným protestům „Occupy“ a směřují svůj hněv a frustraci na amorfní, bílé, mužské „1%.“ A – sami také běloši – postupně dospívají k závěru, že celá situace je jejich chybou a chybou bílého, kapitalistického světa, který podle svého přesvědčení obývají a podílejí se na něm. **V konečném důsledku směřují svůj hněv proti sobě.** V projevu sebenávisti nemají problém uznávat legitimitu donekonečna rostoucí řady obětí údajné systematické perzekuce: Židů, černochoů, Hispánců či Arabů. **Sympatizují s každým – kromě sebe. Přijmou do svého bytu Eritrejce, ale umlčí každého, kdo poukáže na znásilňování a vraždy jejich sester a dcer.** A já se znovu ptám: Evropané, kdo otrávil vaše prostředí?

V minulosti si Evropané mohli dopřávat *přepych* bratrovražedných konfliktů. Britové s Američany, Francouzi s Němci nebo Srbové s Chorvaty. Svářili se o hranice, víru či ideje. Dnes jsme se ale octli v největším evropském konfliktu, překračujícím hranice i církve. **Jde o střet mezi těmi, kdo chtějí zachovat rasu a postavit se na hradby a těmi, kdo naopak otevírají brány a jsou se zánikem rasy ztotožnění. Je to boj na život a na smrt a my jsme si zvolili bojovat za přežití.** Proto mi nezáleží na tom, jestli jste Bask, Bosňák, Švýcar, Švéd, Rakušan nebo Australan – záleží mi jen na tom, jestli stojíte na straně etnického zachování a přežití.

V této hodině našeho zániku přestává existovat německý, anglický, francouzský nebo švédský nacionalismus. Váš boj je mým a můj boj je vaším. **Pokud padne Německo, padneme všichni.** S touto myšlenkou uzavřu parafrázi slavných řádek Johna Donneho:

„Žádný běloch není ostrov sám pro sebe. Každý běloch je součástí rasy, kusem nějakého kontinentu, částí nějaké pevniny: spláchne-li moře hroudu, je Evropa menší, jako by to byl nějaký mys, jako by to byl statek tvých přátel nebo tvůj. Smrtí každého Evropana je mne méně, neboť jsem část lidstva. A proto se nikdy neptej, komu zvoní hrana. Zvoní tobě.“

Poznámky:

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

1] D. Hill (ed) *History of German Literature: Vol. 6: Literature of the Sturm und Drang* (Camden House, 2003), str. 15.

2] Ibid, str. 18.

Úvaha Andrewa Joyce *Thoughts on the German Dispossession* vyšla na stránkách *The Occidental Observer*.